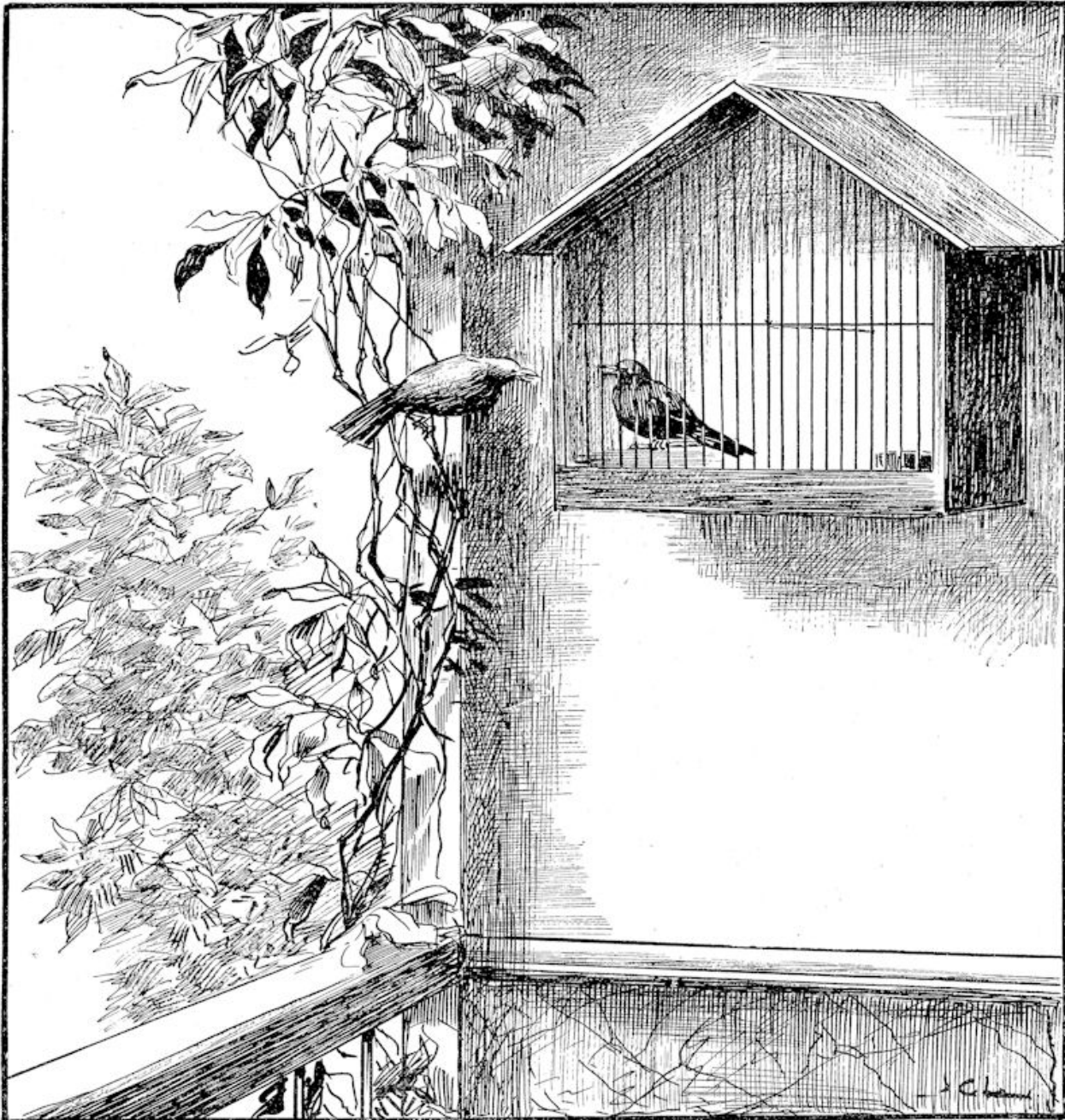

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f 1.— PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij „Wat de twee lijsters bespraken...“

Wat de twee lijststers bespraken....

In den tuin van het buitenhuisje hing een mooie vogelkooi met een lijstster. De kinderen, die in het huisje woonden, hadden van het dier veel genoegen. Ze mochten het eten brengen en ze praten eens met het diertje, dat zich heel op z'n gemak scheen te voelen.

Och ja, nietwaar, het beestje zat gevangen en wat kon hij ertegen doen? Maar soms, als de zon eens heel mooi scheen, dan werd Hans — zoo heette de vogel — erg onrustig. Hij vloog door zijn benauwde kooi op en neer, soms tegen de tralies aan, en als in die dagen de jongens tegen hem wilden spreken, dan was Hans wel héél onvriendelijk.

Op een mooien lentemorgen was Hans weer zoo rumoerig geweest en z'n gedoe was eens rustig aangekeken door een grooten „vrijen” lijstster, die vanuit den top van een struik in den tuin alles afgeloerd had. Hij wachtte eerst heel rustig tot de kinderen uit de buurt waren en vloog toen naar zijn gevangen broeder, om eens een praatje te maken.

„Wel maat, wat maak jij je druk vanmorgen; met het verkeerde been uit het bed gestapt? (Nou ja, of hij het zóó nu precies zei, weet ik niet hoor, maar zoo iets zal het wel geweest zijn).

Hans zei niets, en keek zijn ondervrager eens wantrouwend aan.

„Je bent niet in een al te beste stemming, wel?”

„Nee, natuurlijk niet,” antwoordde Hans kort.

„Waarom niet, je woont hier toch fijn!”

„Fijn wonen,” zei Hans, „wel nou nog mooier, 't geeft wat om mooi te wonen en nooit de deur uit te kunnen.”

„Maar je hebt toch een prachtig gezicht op de tuinen....”

„k Zou er liever in rondvliegen.”

„....en je hebt natuurlijk volop te eten....”

„Ja, ze stoppen me zóó vol hier, dat ik soms geen eten meer zien kan, en je weet, wij lijststers kunnen wat aan!”

„....en 's winters heb je geen last van de kou....”

„Nee, dan wordt ik bij een stinkende kachel gezet.”

De vreemde lijstster lachte dat hij schudde. (Heb jullie wel eens een lijstster hooren lachen? Nu, ik vertel jullie dat het een raar gehoor is).

„Wat ben je uit je humeur,” zei hij eindelijk, „ben je dat nu altijd of alleen op zoo'n mooien dag.”

„Natuurlijk, vooral als 't zulk fijn weer is.”

„Juist, als het slecht is buiten, als er hagel of sneeuw valt, als het koud is en waait, dan heb je er niet zoo'n last van.”

„Nee, dan niet....!”

„Nu, denk je dan eens onze omstandigheden in, dagen lang soms moet je zoeken om een hapje eten te vinden, en je buik eens flink rond te eten. En bij slecht weer moet je in alle hoekjes en gaatjes wegkruipen, je leeft van den eenen dag in de andere, zonder te weten wat je voor schrikkelijks boven het hoofd hangt. Want er zijn nog een hoop schrikkelijke dingen, katten die op je loeren, en zelfs wel eens vossen, die je graag te pakken zouden nemen, neen hoor, dat vrije leven is ook niet zoo vrij, als het wel op een mooien lentemorgen lijkt.

Hans zei niet veel op de lange preek van zijn bezoeker. Hij moest hem wel een beetje gelijk geven: zeker het was zooals de vreemde lijstster zei, hij had eigenlijk, als je het zoo bekeek niets te klagen.

Maar plotseling werd zijn bezoeker onrustig.

„Wat scheelt er aan?” vroeg Hans.

„Niets, maar ik dacht....”

„Nou wat denk je?”

„....ik dacht dat de kinderen er aan kwamen.”

„En wat zou dat?”

„Wat dat zou? Dan was ik gauw weggevlogen.”

„Waarom?”

„Verbeeld je, dat ze mij gepakt hadden.”

„....Dan had je het net zoo goed gekregen als ik.”

Nu wist de bezoeker niet goed wat hij zeggen moest.... maar hij kwam ook niet tot een antwoord toe. Want nu ging werkelijk de tuindeur open, en kwamen de kinderen er aan met eten voor Hans.

Pijlsnel vloog de bezoeker weg.

„Nou ja,” dacht Hans bij zich zelf: „gelijk heeft hij niet, want anders zou hij zich wel hebben laten vangen; de zucht naar vrijheid zit ons in het bloed! Maar dat ook dat vrije leven niet alles is, dat geloof ik graag. En daarom was hij in den vervolge zelfs op mooie lentemorgens en warme zomerdagen tegen de kinderen vriendelijk.

v. d. H.